

De casibus, in quibus ante &c. Cap. XII. 23

micii, iux. tex. in cap. si quis viduam.
50. dist. sacram fecit, ea ratione per eum
supra allegata, quia lex naturalis, &c.
26 † Non tamē quo ad sumendum commu-
nionem, quæ excommunicatis est pro-
hibita dari iure naturali, & diuino. Na-
turali inquam, quia de iure naturæ est
vitare criminofos, & illos, qui ab Eccle-
siæ catholice mystico corpore sunt sepa-
rati. Diuino vero, iuxta illud Matth. 8.
Nolite sanctuare canibus, ita Couar.
qui supra: sensit Adria. in 4. sent. in tra-
ctatu de clauib[us], q. 3. quapropter neq[ue];
ad euitandum quodcunque scandalum
auderem id cuique consilere: maximè
cum posset potum sumere, vel excusan-
do dicere se non bene habere, intelligenti-
do intra se de infirmitate animæ, & sic
se non posse communicare.

Sextus casus est, quando aliqua justa
17 † causa existeret non cōfiterendi proprio
sacerdoti ea ratione, quia versatur pericu-
lum animæ, vitæ, aut famæ ipsius pe-
nitentis, vt pote si timeretur sigillū con-
fessionis à Confessario fractū iri, vel
animæ: quia probabiliter timeret peñi-
tentis confessionem in animæ præaudi-
cium cesserat, vt si puella timeret ne-
quam sacerdotem irritare, à quo postea
de turpitudine sollicitaretur. [V]el si pe-
nitens Confessarii fratrem occidisset, &
si confiteretur se aliquem occidisse statim
sacerdos crederet suum fratrem ab
illo occisum. Aut si cognatam suam, que
filia esset Confessarii, carnaliter cogno-
uisset, & circumstantiam cognitionis ex
primeret, Confessarius suam esse filiam
suspicaretur,] quibus casibus si sacerdos
ille curatus præsens sit, petenda est ab illo
instanter facultas alteri cōfiterendi per
se, vel per interpositam personam, quam
ipse iuxta tenorem canonis, omnis, de
penit. & remiss. tenetur concedere. Ne-
que in hoc debent esse difficiles ordina-
rij, [præcipue si forte aduerterit quod sub-
ditus aliquam latenter causam, vel odii
contra ipsum habet, sicut plerunque acci-
dit, vel quia est particeps criminis, vel
aliam habeat iustam causam,] nisi eis bo-

na fide cōfiterit parochianos nequierit
talem facultatem petere, vt occasionem
accipiā persistendi in delictis, [vel se
contemni verisimiliter præsumant, uel
vt confusionem erubescētiæ euitent,
quæ magna pars est satisfactionis, c. quæ
pœnitet, de pœnit. dist. 1. Vnde August.
caueas ne verecundia diuidas cōfessio-
nem, cap. 1. de pœnit. dist. 1. sed tunc dif-
ferenda quidem est, sed non denegāda.]
Quod si eandem facultatem concedere
renuerit, recurrendū est ad superiorem,
ut ait D. Thom. dist. 17. quæst. 3. artic. 4.
q. 4. ad quintum argum. & quando su-
perior adiri non potest, in simili eventu
subditus ille nemini debet confiteri, sed
perinde censere, ac si nullam haberet co-
piam confessoris. Quare tali casu potest
subditus absque confessione, putans se
esse contritum, Eucharistiam suscipere;
quandoquidem non habet sacerdotem,
cui possit cōfiteri: & ratio est, quia adeo
est iurisdictio ad absoluendū necessaria,
ut si sacerdos absoluat eū, qui nō est sibi
subditus, absque licentia proprii Confes-
soris, iux. d. cap. omnis, nihil fiat. Caiet.
in uer. absolutio. Sotus in 4. distin. 18.
quæst. 4. artic. 2. col. antepen. qui tribus
rationibus probat hanc conclusionem,
contra Host. Palud. Adr. & Sylu. in uer.
confessor. 1. dicentes, posse alteri con-
fiteri absque licentia proprii sacerdotis.
Sed dubium est, utrum dum pœnitens
18 † habet plura peccata, & solum aliqua
sunt, quæ periculosest est confiteri pre-
lato, qui facultatem concedere renuit
confiteri alteri, nec accessus ad supe-
riorem patet, quid debeat tunc facere
pœnitens. Respondeo, quod tunc debet
differre confessionem, quo usque com-
modè fieri posset integra, Caiet. in uerb.
confessio, conclus. 10. At quando nulla
exspectatur commoditas commodè fieri
posse integrum, tunc potest illa confiteri,
quæ sine periculo potest; quodquidem
per ipsum non fiat, quod minus omnia
confiteatur, unde ita glossandus est D.
Thom. dist. 17. q. 3. art. 3. ad quintum ar-
gum. quod de illis peccatis, quæ cōfiteri
non